

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Варна, 11.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Димитрова

Членове: Ангелина Й. Лазарова
Георги Н. Грънчев

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
в присъствието на прокурора Анн. Вл. П.
като разгледа докладваното от Павлина Г. Димитрова Въззивно частно
наказателно дело № 20223000600102 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 17, вр. с чл. 16 от Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационни мерки и алтернативни санкции /ЗПИИСРРПУНПМАС/.

Образувано е по жалба на адвокат Е.Н. /АК-Добрич/ в качеството ѝ на пълномощник на осъденото лице Т. Ф. АЛ., срещу решение № 23/28.03.2022г. по ЧНД №78/2022г. на Окръжен съд Добрич. С решението първостепенният съд е признал влязлата в сила на 28.12.2021г. наказателна присъда № 394, постановена на 10.11.2021г. по наказателно дело № 4152/254/2021 г. на РС Мангалия, Република Румъния и е постановил нейното изпълнение, като е определил чрез адаптиране съдържанието на наложени пробационни мерки на осъдения български гражданин Т. Ф. АЛ., ЕГН ***** към чл.42а и сл. от НК на Република България, а именно - задължителна регистрация по настоящ адрес в с.Йовково, община Ген. Тошево, обл. Добрич, ул.“Четвърта“ №20, за срок от две години, като е определил периодичност на явяването и подписването на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично. В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на първоинст. съдебен акт в частта, с която е определена пробационна мярка „задължителна регистрация по

настоящ адрес“ за срок от две години, с периодичност на явяване на подписване пред пробационния служител два пъти седмично“. Основните аргументи на защитата са в две насоки: 1. във връзка с рестриктивността на естеството на определената адаптирана мярка “Задължителна регистрация по настоящ адрес“, тъй като освен условното изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ от осъденото лице, на практика се ограничава правото му на свободно придвижване; 2. по отношение и на срока на пробационната мярка от две години, наложена от съда, която не може да надвишава определения изпитателен срок, съгласно нормата на чл.67, ал.3 от НК. Прави се алтернативно искане пред настоящата инстанция - за изменение на решението на ОС Добрич, като се промени наложената мярка от “Задължителна регистрация по настоящ адрес“ на „Задължителни срещи с пробационен служител“ или за намаляване на срока на изтърпяване на наложената мярка.

Пред състава на въззивната инстанция жалбата се поддържа от процесуалния представител на осъденото лице, както и от самия него.

Представителят на Апелативна прокуратура намира жалбата за основателна, като развива доводи по отношение правилността и на двата аргумента на жалбоподателя и моли за решение в тази насока.

Варненският апелативен съд извърши проверка на правилността на атакуваното решение и като взе предвид изложените в жалбата доводи, както и становищата на страните, констатира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, доколкото е депозирана от процесуално легитимиран субект и в срока, предвиден в чл.17 ал. 1 от Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационни мерки и алтернативни санкции /ЗПИИСРРПУНПМАС/. По същество се преценява за основателна по изложените по-долу съображения.

ЧНД 78/2022г. в ОС Добрич е било образувано по повод получено от МП Удостоверение по чл. 6 от Рамково решение № 2008/947/ПВР на СЕ от 27 ноември 2008г. за прилагане на принципа на взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции, с което е представена за признаване и изпълнение заверено копие на наказателна присъда № 394 от 10.11.2021г., влязла в сила на 28.12.2021г., постановена от Районен съд Мангалия, Република Румъния по дело № 4152/254/2021, с която на българския гражданин Т. Ф. АЛ. с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с.Йовково, общ.Ген.Тошево, обл.Добрич, ул. „Четвърта“ № 20, за извършено престъпление - непредумишлено убийство по чл.192, ал.1 и 2 от НК на Р Румъния, е наложено наказание една година и четири месеца лишаване от свобода, отложено с изпитателен срок две години, през който срок е постановено осъденият да търпи посочените в присъдата пробационни мерки- „да се яви пред Пробационната служба към Окръжен съд Констанца,

на датите, посочени от нея; да приеме посещения на пробационния служител, определен за надзора му; да уведомява предварително за смяна на жилището и всяко пътуване, което превишава 5 дни, както и за връщането; да уведомява за промяна на работното място; да предоставя информация и документи, които да позволят контрола върху средствата за препитание; да посещава програма за социална реинтеграция, провеждани от Пробационната служба към Окръжен съд Констанца или организирани в сътрудничество с институции от общността; да полага труд в полза на обществото за период от 60 дни към Кметството на град Негру Вода, окръг Констанца или към Кметството на град Мангалия, окръг Констанца“.

Първоинстанционният съд е извършил цялостна проверка за нА.чието на изискуемите предпоставки за приемане на присъдата на румънския съд за изпълнение в Република България. При стриктно съблюдаване на специалния закон, съдът е съобразил, че представеното решение на съда в Румъния е окончателен акт, с който е установено, че осъденият български гражданин Т. Ф. АЛ. е извършил престъпление и му е наложено наказание лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от две години и постановени пробационни мерки.

Въззивната инстанция констатира, че Окръжният съд задълбочено и подробно е анализирал и нА.чието на изискуемите предпоставки за признаване и изпълнение по чл.14 от ЗПИИСРРПОУНПМАС: престъплението за което жалбоподателят А. е осъден е престъпление по НК на РБългария; присъдата на румънския съд представлява решение по смисъла на чл.3 т.5 от ЗПИИСРРПОУНПМАС, тъй като е „окончателен съдебен акт, с което се налагат пробационни мерки“; осъждането не се явява повторно, не е изтекла давност; престъплението е извършено на територията на Република Румъния и осъденото лице не се ползва с имунитет; същият е наказателно отговорен и наложените със съдебния акт пробационни мерки са със срок по-дълъг от 6 месеца; участвал е лично и със защита в съдебния процес по повдигнатото обвинение; адресът на осъдения е на територията на РБългария. Въз основа тези констатации първият съд е достигнал до правилен и законосъобразен извод за нА.чие на предпоставките за приемане на наказателното решение за изпълнение в Република България, както и за адаптиране на наложените със съдебния акт пробационни мерки в съответствие с българското законодателство.

В атакувания съдебен акт е извършено обсъждане на същината на наложените на осъдения мерки за наблюдение, съгласно румънското законодателство и дА. същите са приложими или не с пробационните мерки, предвидени в НК на Република България. Определената от румънския съд мярка, „да приема посещения от пробационния служител, определен за надзора му; да уведомява за промяната на работното място; да предоставя информация и документи, които да позволят контрола върху средствата за препитание; да посещава програма за социална реинтеграция, провеждана от пробационната служба към Окръжен съд Констанца или организирани в

сътрудничество с институции от общността, предварително информиране за смяна на жилището и за всяко пътуване за срок над пет дни“, действително не съответства с пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, от НК "ограничения в свободното придвижване" по характер и по обем и като цяло - със системата от пробационни мерки в българския НК, поради което първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че не могат да се адаптират за изпълнение, в противен случай се би стигнало до влошаване на наказателно-правното положение на осъденото лице, включително и до подмяна волята на решаващия съд.

С решенето си първоинстанционният съд е постановил признаване и изпълнение единствено на определената в наказателната присъда пробационна мярка „да се явява пред Пробационната служба към Окръжен съд Констанца, със седалище в гр.Констанца, ул.“Траян“ № 31 , окръг Констанца, на датите , посочени от нея“, прилагайки нормата на чл. 5 от ЗПИИСРРПУНПМАС, чрез адаптирането ѝ към българското законодателство - по чл. 42а и следващите от НК, с цел упражняване на надзор при изпълнението. Приел е, че тази мярка се обхваща от пробационната мярка, предвидена в чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК вр. чл. 42б, ал. 1 и 2 о НК Р България - "задължителна регистрация по настоящ адрес".

Доколкото в българското законодателство е налице материално-правна норма, която е по-благоприятна за осъденото лице и съдът е ограничен до определяне на само една пробационна мярка, въззивният съд счита, че следва да се ограничи до обсъждане приложимостта и възможността за изпълнение на пробационните мерки, визирани в чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2 - "задължителна регистрация по настоящ адрес" и "задължителни периодични срещи с пробационен служител". За разлика от хипотезата на налагане на самостоятелно наказание "пробация", когато съгласно чл. 42а, ал. 4 от НК мерките по, ал. 2, т. 1 и т. 2 се налагат задължително за всички осъдени, в случаите по чл. 67, ал. 3 от НК съдът може и следва в интерес на осъдения да определи една мярка, изпълнението на която да не пречат обективно изпълнението на други задължения на условно осъдения.

Съобразявайки гореизложеното, по-благоприятната за осъденото лице мярка безспорно се явява „Задължителни срещи с пробационен служител“, по график, изготвен от него при отчитане на целта на пробационните мерки - контрол и въздействие върху осъденото лице, но те не следва да предпоставят нарушаване на защитените му права извън предвиденото със самото наказание, нито нарушаване на други задължения, вменени на осъдения по силата на правните норми, регламентиращи поведението му през срока на отложено изтърпяване.

В този смисъл възражението на жалб. се явява основателно. Съблюдаването на тази мярка би позволило осъществяване на предвидения контрол и въздействие върху лицето, личен контакт с пробационния служител и прогресивна работа с осъдения, като същевременно не се

препятства възможността за същия да осъществява трудова дейност, съобразно законовото му задължение.

Основателни са и доводите на защитата във връзка със срока, в който следва да се изпълнява мярката, като безспорно в случая е необходимо да се съблюдава влизането в сила на присъдата (28.12.2021г.) по аргумент от чл.67 ал.3 от НК, тъй като тя е била постановена в рамките на определения с присъдата изпитателен срок. В противен случай те биха излезли извън него, което би представлявало материалноправно нарушение.

По изложените съображения, решението на ОС Добрич в частта, с която след извършено адаптиране се допуска изпълнение на мярка „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с периодичност два пъти седмично за срок от две години, следва да бъде изменено, като се определи мярка „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от една година.

В останалата част, първоинст. съдебен акт е обоснован и законосъобразен, поради което следва да бъде потвърден.

Предвид изложеното и на основание чл.17 от ПИИСРРПОУНПМАС, Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение № 23 от 28.03.2022 г. на Окръжен съд Добрич, постановено по НЧД № 78/2022г. в **ЧАСТТА**, с която се допуска след адаптиране изпълнение на пробационна мярка "Задължителна регистрация по настоящ адрес" за срок от две години, с периодичност два пъти седмично и **ОПРЕДЕЛЯ** вместо нея пробационна мярка „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от една година.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____